

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **MUDr. J. D. C.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Karešem
sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2

proti
žalovanému: **Městský úřad Kutná Hora**
sídlem Havlíčkovo náměstí 552/1, Kutná Hora
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou
sídlem Žižkovo náměstí 2, Čáslav

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. MKH/115907/2019, a ze dne 19. 11. 2020, č. j. MKH/105506/2020,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. MKH/115907/2019, se odmítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. MKH/105506/2020, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

1. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, č. j. MKH/018394/2014 (dále jen „územní rozhodnutí“), žalovaný podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), umístil stavbu „*terénní úpravy parku pod V. d. za účelem celkové obnovy parku včetně rozvodů vody, kanalizace, elektro, závlahového systému, veřejného a slavnostního osvětlení a kamerového systému K. H., K. H.-V. M.*“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD a XE v k. ú. X (dále jen „stavba“; všechny dále uváděné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území) na žádost města K. H. (dále jen „stavebník“). Součástí stavby v horní části parku (pozemek p. č. XA) bylo umístění plošiny pro imobilní (zřízení bezbariérového zpřístupnění P. s.) vedle přístupového schodiště do parku. V dolní části parku (pozemek p. č. XC) byla součástí stavby terasa spojující stávající objekt WC a promítací kabiny (nyní navrženo občerstvení) o půdorysných rozměrech asi 15,5 x 6,2 m a pergola. V koncové části parku (pozemek p. č. XE) byly součástí stavby opěrné zídky pro vybudování rampy vyrovnávající výškový rozdíl vstupu k říčce V. (zřízení bezbariérového vstupu).
2. Územní rozhodnutí potvrdil Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, č. j. 101323/2014/KUSK. Žalobu podanou žalobkyní proti tomuto rozhodnutí zamítl soud rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 64/2014 – 32. Žalobkyninu kasační stížnost proti rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 102/2016 – 24, a usnesením ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. I. ÚS 1239/17, odmítl Ústavní soud žalobkyninu ústavní stížnost proti rozsudku NSS.
3. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019, č. j. MKH/115907/2019 (dále jen „rozhodnutí o změně stavby“), žalovaný schválil na žádost stavebníka změnu stavby před jejím dokončením podle § 118 odst. 6 stavebního zákona. Konkrétně schválil změnu stavby spočívající v:
 - úpravě opěrných ohradních zdí ve střední části pozemku p. č. XC – otevření parku k vodnímu toku V. („amfiteátr“),
 - úpravě vchodového prostoru v koncové části parku na pozemku p. č. XE – umožnění vchodu imobilním návštěvníkům,
 - změně povrchu cesty hlavního oválu parku na pozemku p. č. XC na mlat,
 - nahrazení původně plánovaného přírodního jezírka vodním prvkem na pozemku p. č. XC – umístění vodních trysek v zadlážděné ploše nynějšího hlediště a
 - nerealizování terasy spojující objekt WC a objekt bývalé promítací kabiny.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že změny stavby se nedotýkají práv ostatních účastníků řízení a podmínek územního rozhodnutí. Dotýkají se veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy a příslušný dotčený orgán se změnou souhlasí. O rozhodnutí o změně stavby žalovaný učinil záznam do spisu a nedoručoval je.

4. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2020, č. j. MKH/105506/2020 (dále jen „kolaudační souhlas“), žalovaný vydal na žádost stavebníka kolaudační souhlas s užíváním stavby. V kolaudačním souhlasu uvedl, že stavba byla provedena na základě územního rozhodnutí a rozhodnutí o změně stavby. Dne 27. 8. 2020 provedl závěrečnou kontrolní prohlídku stavby. Skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Stavba nevykazuje závady bránící jejímu bezpečnému užívání. Dotčené orgány nemají k užívání stavby připomínky. Stavebník předložil dokumentaci dokladující, že byly provedeny a vyhodnoceny příslušné revize a zkoušky. Kolaudační souhlas žalovaný žalobkyni nedoručoval.

Žaloba

5. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí o změně stavby a kolaudačního souhlasu. Uvádí, že je vlastníkem sousedního pozemku p. č. XE.

Rozhodnutí o změně stavby

6. Proti rozhodnutí o změně stavby žalobkyně namítá, že žalovaný měl postupovat podle § 118 odst. 3 stavebního zákona a nikoliv podle odst. 6 téhož ustanovení, neboť změnami stavby bylo zasaženo do jejích práv. Žalovaný jí znemožnil se proti rozhodnutí bránit a uplatnit práva účastníka řízení, zejména nahlédnout do spisu. Považuje se za opomenutého účastníka. O rozhodnutí se dozvěděla až přibližně po roce a půl od jeho vydání.
7. Dále namítá, že bylo zasaženo do jejích práv, neboť přírodní jezírko bylo nahrazeno vodními tryskami v zadlážděné ploše hlediště amfiteátru, čímž byla zásadně navýšena hluková zátěž. Mezi trysky bylo zároveň umístěno osvětlení, které v rozhodnutí o změně stavby není ani uvedeno. Vodní trysky včetně osvětlení jsou v provozu i v noci, takže jsou zdrojem světelného smogu. V létě je hluk navýšen „skotačením dětí mezi tryskami“. Podle žalobkyně tím dochází ke „značnému“ ohrožení veřejného zdraví a zásahu do jejího vlastnického práva a práva na pokojné bydlení.
8. Dále byly rozhodnutím o změně stavby rozšířeny vchodové prostory pro imobilní osoby, což znemožnilo uzamykání parku. Park nyní nelze uzavřít i v důsledku realizace amfiteátru, kde byla zbořena část hraniční zdi a umožněn volný vstup do parku přes schody u řeky V. V pozdních nočních hodinách se zde shlukují opilí lidé, kteří ruší noční klid a představují potenciální nebezpečí v podobě různých výtržností.

Kolaudační souhlas

9. Proti kolaudačnímu souhlasu žalobkyně namítá, že nebyla účastníkem „správního řízení“ podle § 122 odst. 4 stavebního zákona.
10. Dále namítá, že na hranici pozemku žalobkyně a pozemku p. č. XE bylo vybudováno dětské hřiště s hliníkovou skluzavkou. Tato stavba ovšem nebyla obsahem územního rozhodnutí ani rozhodnutí o změně stavby. Výstavba skluzavky nebyla povolena a žalovaný si navíc nevyžádal vyjádření hygienické stanice k posouzení, do jaké míry bude dětské hřiště se skluzavkou zdrojem hluku. Na skluzavce se soustřeďují děti a je zdrojem hluku, čímž je zasahováno do žalobkynina vlastnického práva a pohody bydlení. Kolaudační souhlas nemohl být vydán, protože skutečný stav neodpovídá tomu, co bylo povoleno územním rozhodnutím a rozhodnutím o změně stavby.
11. Dále žalobkyně namítá, že „starý“ objekt pod jejím pozemkem prochází přestavbou na bistro či kavárnu. O přestavbě nebylo vedeno územní ani stavební řízení, resp. žalobkyně nebyla o přestavbě vyrozuměna. Nebyla ani povolena územním rozhodnutím či rozhodnutím o změně stavby. Provozovna bistra či kavárny přitom produkuje hluk a pachy a může nést bezpečnostní (opilecké potyčky) a požární rizika. Jedná se o černou stavbu. Skutečný stav tedy opět neodpovídá tomu, co bylo povoleno, z čehož žalobkyně dovozuje, že kolaudační souhlas neměl být vydán. Ze stejného důvodu také nesouhlasí s tím, že stavba neohrožuje veřejné zdraví a je zajištěna její bezpečnost, jak žalovaný uvedl v kolaudačním souhlasu.
12. Žalobkyně má konečně za to, že v kolaudačním souhlasu měl žalovaný stanovit podmínky

pro užívání stavby, konkrétně stanovit otevírací dobu parku a provozní dobu vodních trysek s osvětlením. To je potřebné k ochraně veřejného zdraví a bezpečnosti „*nejen účastníků správního řízení, ale také ostatních občanů města*“. Kromě toho měl v kolaudačním souhlasu stanovit technické požadavky na uzamykání vchodových prostorů parku (rozšířením těchto prostor a zřízením amfiteátru na základě rozhodnutí o změně stavby bylo totiž znemožněno uzavírání parku), aby zabránil rušení nočního klidu a zajistil „*celkovou bezpečnost všech osob*“. Měl omezit otevírací doby parku a „*umístit uzavíratelné brány jako podmínky pro povolení pro užívání stavby*“, aby byly chráněny zájmy „*nejen účastníků správního řízení*“ a aby nedošlo k zásahu „*do veřejných zájmů stavebníka*“. Žalobkyně si je vědoma, že kolaudační souhlas nemusí obsahovat podmínky pro užívání stavby, avšak v tomto případě nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, neboť skutečný stav neodpovídá tomu, co bylo povoleno, a v kolaudačním souhlasu chybí porovnání skutečného souladu s „*předmětnými rozhodnutími*“. Žalobkyní vytykané vady nepředstavují jen nepodstatné odchylky od dokumentace, resp. toho, co bylo povoleno územním rozhodnutím a rozhodnutím o změně stavby, a proto je žalobkyně přesvědčena, že mělo být vedeno kolaudační řízení (namísto vydání kolaudačního souhlasu), jehož výsledkem by bylo kolaudační rozhodnutí se stanovením podmínek pro užívání stavby.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby. Rekapituluje průběh dřívějšího územního řízení, ve kterém již posoudil námitky žalobkyně týkající se hlukového zatížení její nemovitosti. Odvolání žalobkyně stejně jako její žaloba a kasační stížnost byly zamítnuty. Žalobními námitkami se žalovaný zabýval v rámci podnětu žalobkyně k zahájení přezkumného řízení ohledně obou napadených rozhodnutí.
14. Žalovaný dále uvádí, že po provedení stavby byla vydána další opatření povolující provedení stavebních úprav a udržovacích prací stávajících objektů, jimiž nebyla dotčena práva sousedních vlastníků, včetně rozhodnutí o změně stavby. Dotčené orgány se změnou stavby souhlasily. Umístění vodních trysek posoudila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje, která neshledala závadnost vodního prvku. Rozstřík pitné vody nepředstavuje zdravotní riziko a je vhodnější než původně plánované okrasné přírodní jezírko. Vchod pro imobilní návštěvníky byl umožněn, neboť stavba je primárně městským parkem, jehož funkcí jsou procházky, posezení, piknik, oddychové aktivity či společenské akce pro všechny osoby, včetně rodičů s kočárky a imobilních osob. Jako na jiných veřejně přístupných místech i zde dochází ke shromažďování osob za těmito účely, jejich komunikaci, smíchu či pláči apod. v rámci místních zvyklostí. Případné nevhodné chování a rušení nočního klidu je v kompetenci městské policie, která má k dispozici kamerový systém.
15. K námitce, že žalobkyně byla opomenuta jako účastník řízení, žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 119 až § 122 stavebního zákona a § 122a stavebního zákona, který stanoví taxativní výčet účastníků řízení. Dále uvedl, že v parku byla umístěna pouze skluzavka (tubus), a nikoliv dětské hřiště. Ta podle metodické pomůcky Ministerstva pro místní rozvoj z listopadu 2017 jako mobiliář není předmětem územního ani stavebního řízení. Nebyla povolena a ani neprobíhá přestavba žádného původního objektu v parku na provozovnu občerstvení. Jedná se zřejmě o stavební úpravy kamenného objektu b) [udržovací práce objektu SO X], které jsou uvedeny v územním rozhodnutí. Záměrem stavebníka, který je teprve ve fázi výběrového řízení, je pronájem pozemku za účelem umístění mobilního občerstvení. Až po podpisu smlouvy s vítězem bude žádáno o povolení umístění mobilního

stánku s občerstvením.

Replika

16. V replice žalobkyně uvádí, že podala proti rozsudku NSS sp. zn. 5 As 102/2016 ústavní stížnost, o které dosud nebylo rozhodnuto. Opakuje, že rozhodnutí o změně stavby se dotklo jejích práv, nebyla o něm vyrozuměna a nemohla se mu bránit. Namítá, že změny stavby nebyly provedeny v souladu s územním rozhodnutím, a proto měl žalovaný postupovat podle § 118 odst. 3 stavebního zákona a změnit původní územní rozhodnutí. Zejména vodní prvek je zcela jinou stavbou oproti původnímu záměru a mělo o něm být v územním řízení znova rozhodováno. Proto ani nemohl být zkolaudován. Je v provozu do nočních hodin, kdy ruší. Skluzavka je podle žalobkyně stavbou dětského hřiště s jedním prvkem, neboť jde o dlouhý a vysoký plechový tubus s opěrnými sloupky umístěný na zpevněném povrchu. Je navíc umístěna na hranici s pozemkem žalobkyně. Ruší ji v pokojném užívání zahrady tím, že narušuje výhled z pozemku a při užívání vydává nepříjemný rezonující zvuk. Městská policie byla k řešení výtržností v parku několikrát volána, avšak nemělo to žádný efekt. V případě kamenného objektu nepůjde jen o mobilní stánek s krátkodobým provozem, ale trvalou provozovnu. Upravovala se jeho terasa a strop. Obnova není uvedena ve výrokové části územního rozhodnutí ani v rozhodnutí o změně stavby.

Jednání

17. Na jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
18. Žalobkyně zdůraznila, že nebyla účastníkem řízení, v nichž bylo vydáno rozhodnutí o změně stavby a kolaudační souhlas. Skluzavka je spíše kovovým tobogánem, vodní trysky vytváří hluk a zároveň jsou v místě problémy se světelností a vstupy bez možnosti uzavření. Kavárna nebyla předmětem předchozích řízení. Všechny stavby žalobkyni výrazně ztěžují život. Žaloba byla podle žalobkyně podána včas vůči oběma napadeným rozhodnutím.
19. Žalovaný zopakoval, že skluzavku nelze považovat za samostatnou stavbu, a proto nepodléhá stavebnímu povolení. Pokud jde o kavárnu, rozhodnutí o změně stavby před dokončením počítalo s tím, že terasa spojující WC a objekt bývalé promítací kabiny nebudou realizovány. Pokud se na tomto místě nachází nějaký prvek, jedná se o lodní kontejner, který ale není předmětem žádného z napadených rozhodnutí a byl umístěn samostatně až po vydání kolaudačního souhlasu. Žalovaný opět odkázal na to, že žalobkynin podnět k zahájení přezkumného řízení ohledně obou napadených rozhodnutí, neshledal krajský úřad důvodným a vypořádal se v něm se všemi jejími námitkami. Ani krajský úřad neshledal, že by žalobkyně měla být účastníkem řízení o rozhodnutí o změně stavby či o kolaudačním souhlasu, jehož účastníkem může být navíc jen stavebník a vlastník pozemku. Práva žalobkyně nebyla dotčena ani tvrzeným světelným smogem, neboť veškeré dominanty K. H. jsou večer slavnostně osvětleny, přičemž tyto stavby bezprostředně sousedí s nemovitostmi žalobkyně. Naopak mezi herními prvky a nemovitostmi žalobkyně je enormní vzdálenost i bariéra v podobě vzrostlých prvků, která brání šíření hluku a světla. Její nemovitosti se nachází uprostřed historického jádra K. H. Samotný park není zdrojem hluku, jak ve svém rozsudku ve věci územního rozhodnutí uvedl i NSS. Hrající si děti dělají paradoxně větší nepořádek v bytové zástavbě, a nikoliv v parku, kde si hrají jen do určité doby. Krajská hygienická stanice Středočeského kraje naopak ocenila nahrazení jezírka vodními tryskami s pitnou vodou, neboť voda v jezírku může být zdrojem nemocí a mohou v něm žít hluční živočichové.

20. Soud provedl dokazování e-mailovou komunikací žalobkyně s pracovníky žalovaného (J. N. a R. J.) ze dnů 5. 5. 2020 až 26. 5. 2021. Své e-maily sice žalobkyně odesílala z e-mailové schránky L. D., avšak pode všemi je podepsána svým jménem. Skutečnost, že s žalovaným komunikovala skutečně žalobkyně, ostatně sama potvrzuje v žalobě, neboť k ní neúplnou část této komunikace přiložila jako důkaz (spolu s tvrzením, že se jedná o její písemné dotazy na žalovanou, viz bod 9 žaloby).
21. V e-mailu ze dne 5. 5. 2020 žalobkyně požádala o informaci, na základě jakého povolení aktuálně probíhá revitalizace parku, s nímž sousedí její nemovitost. Pracovník stavebního úřadu jí dne 12. 5. 2020 odpověděl, že stavba byla povolena územním rozhodnutím a změnu stavby před jejím dokončením žalovaný schválil rozhodnutím o změně stavby (v e-mailu je označeno dnem vydání a číslem jednací). V e-mailu je popsán i rozsah změn stavby (stejně jako výše v bodě 3 rozsudku). Na to žalobkyně (až) e-mailem ze dne 12. 4. 2021 požádala o zaslání rozhodnutí o změně stavby. V e-mailu odeslaném dne 20. 4. 2021 jí pracovnice žalovaného sdělila, že jí v příloze zasílá požadovaný doklad a že na stavbu byl vydán kolaudační souhlas. Žalobkyně jí stejný den odpověděla, že děkuje za zasláný dokument a položila další otázky, na které jí pracovnice žalovaného odpověděla e-mailem ze dne 26. 4. 2021. Následně žalobkyně e-maily ze dne 13., 14. a 21. 5. 2021 opakovaně žádala o zaslání kolaudačního souhlasu. Pracovnice žalovaného jí dne 26. 5. 2021 sdělila, že odpověď na dotazy žalobkyně včetně požadovaného dokladu byla odeslána dne 19. 5. 2021. Tentýž den jí ještě žalobkyně odpověděla, že dosud neobdržela žádnou zásilku a požádala o její specifikaci.
22. Soud ještě provedl důkaz přípisem žalovaného ze dne 19. 5. 2021. Žalovaný v něm uvedl, že dne 14. 5. 2021 žalobkyně požádala o zaslání kolaudačního souhlasu. Na základě této žádosti jí v příloze zasílá jeho kopii.
23. Soud tak má za prokázané, že již dne 12. 5. 2020 byla žalobkyně seznámena s identifikačními znaky (den vydání a číslo jednací) rozhodnutí o změně stavby a s podstatným obsahem jeho výroku. S úplným rozhodnutím o změně stavby pak byla žalobkyně seznámena nejpozději dne 20. 4. 2021, neboť pracovnice žalovaného jí toto rozhodnutí na její žádost zaslala. Skutečnost, že se rozhodnutí o změně stavby tohoto dne opravdu dostalo do dispozice žalobkyně, je pak zejména zřejmá z toho, že žalobkyně v e-mailu ze stejného dne (20. 4. 2021) výslovně děkovala za jeho zaslání.
24. Současně má soud za prokázané, že s kolaudačním souhlasem se žalobkyně nemohla seznámit dříve než 19. 5. 2021. Z e-mailové komunikace totiž plyne, že teprve v tento den jí byl odeslán, čemuž odpovídá i datum na průvodním přípisu (ze dne 19. 5. 2021), v němž žalovaný žalobkyni sdělil, že spolu s ním zasílá i kolaudační souhlas jako přílohu.
25. Soud neprovedl důkaz územním rozhodnutím, rozhodnutím o změně stavby a kolaudačním souhlasem, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu. Seznámení se s obsahem správního spisu podle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz ani dalšími navrženými důkazy (mimo výše uvedené), tj. informací o pozemku p. č. XE, katastrální mapou z 27. 10. 2020, veškerými fotografiemi přiloženými k žalobě, e-mailovou komunikací z odboru správy majetku a rozhodnutími krajského úřadu ze dne 11. 7. 2008 a 9. 4. 2021. Veškeré skutečnosti potřebné pro posouzení věci totiž vyplynuly z obsahu správního spisu. Důkaz žalobkyní předloženou e-mailovou komunikací s J. N. soud provedl, ovšem v úplné podobě

předložené žalovaným (viz výše). Jako nadbytečné soud shledal i důkazy navržené žalovaným na jednání, tj. metodickou pomůcku Ministerstva místního rozvoje (k prokázání, že skluzavka není hřištěm ani stavbou), fotodokumentaci a ohledání na místě stavby (obojí k prokázání místních poměrů) a zprávu městské policie ohledně počtu kamer v parku a zprávu majetkového odboru žalovaného ohledně toho, zda si občané stěžují na hluk a rušení. Tyto důkazy se týkaly zejména rozhodnutí o změně stavby, k jehož věcnému posouzení však soud nepřistoupil (viz níže body 28 až 33). Ani ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu nejsou skutečnosti, které měly být těmito důkazy prokázány, významné. Soud se totiž věcně nezabýval tím, zda dětské hřiště (skluzavka) je či není samostatnou stavbou (což měla prokazovat metodická pomůcka) ani vlivy stavby na okolí (včetně vlivu na bezpečnost, viz níže zejména body 44 a 51).

Splnění procesních podmínek

26. Soud předesílá, že obě napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti nim je tedy přípustná [§ 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s.]. Ve vztahu k rozhodnutí o změně stavby rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88 (č. 3948/2019 Sb. NSS, dále jen „*Řetězení správních aktů*“), dovodil, že povolení změny stavby před dokončením zjednodušenou formou zápisem do stavebního deníku dle § 118 odst. 6 stavebního zákona představuje úkon správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Rovněž kolaudační souhlas ve smyslu § 122 stavebního zákona je podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 – 43 (č. 3931/2019 Sb. NSS, dále jen „*Souhlasy II*“), rozhodnutím správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.
27. Dále se soud zabýval včasností žaloby.
28. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
29. Žalovaný rozhodnutí o změně stavby ani kolaudační souhlas žalobkyni formálně nedoručoval, neboť ji nepovažoval za účastnici příslušných řízení (resp. osobu, které se doručuje kolaudační souhlas podle § 122 odst. 4 stavebního zákona). Z judikatury NSS (viz body 9 a 10 rozsudku ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 As 289/2020 – 20, a tam citovanou judikaturu) plyne, že v případě tzv. opomenutých účastníků obecně platí, že k oznámení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. dochází k okamžiku faktického seznámení se s ním. Za oznámení se proto považuje okamžik, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že osoba seznala úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by jí bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Účastník se s rozhodnutím musí seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Nepostačí přitom, aby osoba o faktu existence rozhodnutí věděla, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo. Obdobně i v případě osob, které ani účastníky řízení být neměly, platí, že lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. se odvíjí od okamžiku, kdy se dotčená osoba měla možnost seznámit s obsahem napadeného rozhodnutí. NSS dále rozvedl, že účelem právní fikce oznámení rozhodnutí prostřednictvím „faktického seznámení se“ s obsahem rozhodnutí je zejména ochrana právní jistoty a minimalizace zásahů do právních vztahů konstituovaných již pravomocným správním rozhodnutím. Doručení touto formou má proto místo mimo jiné tehdy, pokud by lpění na opačném přístupu vedlo k neproporcionálním důsledkům spočívajícím v nepřiměřeném

zásahu do právní jistoty jiných subjektů, zpravidla účastníků řízení.

30. V projednávané věci se jedná o změnu stavby veřejného parku a jeho kolaudaci v centru města K. H. Ze své povahy se tedy může dotknout potenciálně širokého okruhu osob, včetně vlastníků sousedních nemovitostí a stavebníka (podobně jako ve výše citovaném rozsudku NSS). U obou rozhodnutí je proto s ohledem na právní jistotu dotčených osob nutno odvíjet lhůtu pro podání žaloby ze strany osob, které nebyly považovány za účastníky řízení, od okamžiku faktického seznámení s obsahem rozhodnutí.
31. U rozhodnutí o změně stavby žalobkyně v žalobě jen neurčitě tvrdila, že se s ním seznámila „přibližně po roce a půl od jeho vydání“. Soud žalobkyni dodatečně vyzval, aby sdělila, kdy se seznámila s úplným obsahem rozhodnutí o změně stavby. Ve vyjádření ze dne 27. 7. 2023 žalobkyně setrvala na svém žalobním tvrzení a dodala, že to jistě bylo někdy v období po 14. 5. 2021, kdy si vyžádala úplné znění kolaudačního souhlasu. Z provedeného dokazování ovšem vyplynulo, že toto tvrzení je nepravdivé. Žalobkyni bylo rozhodnutí o změně stavby e-mailem doručeno již dne 20. 4. 2021. V tomto okamžiku tedy musela ve smyslu shora citované judikatury seznat úplný obsah tohoto rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu. Žalobu proti rozhodnutí o změně stavby žalobkyně podala až dne 15. 7. 2021, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Je proto opožděná. Soud navíc podotýká, že minimálně výrok a identifikační znaky rozhodnutí o změně stavby již žalobkyně prokazatelně znala dne 12. 5. 2020, tj. více než rok před podáním žaloby. Je zarážející, že poté 11 měsíců otálela, než si samotné rozhodnutí o změně stavby vyžádala. O to více je spravedlivé trvat na tom, že žalobkyně měla včas bránit svá práva a žalobu podat ve dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. ode dne, kdy jí žalovaný rozhodnutí o změně stavby doručil.
32. Pro úplnost lze dodat, že v době, kdy se žalobkyně seznámila s obsahem rozhodnutí o změně stavby, již uplynul téměř jeden a půl roku od vydání usnesení rozšířeného senátu *Řetězení správních aktů*, které umožnilo přezkum rozhodnutí o změně stavby před dokončením podle § 118 odst. 6 stavebního zákona v režimu žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. (dřívější judikatura jeho přezkum připouštěla toliko v rámci žaloby proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vydání kolaudačního souhlasu, viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 11/2015 – 50). Ostatně sama žalobkyně na usnesení *Řetězení správních aktů* odkazuje v žalobě. Musela si tedy být vědoma toho, že žalobu lze podat jen ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a ani nemohla vycházet z dřívější judikatury, tedy z toho, že by soud rozhodnutí o změně stavby přezkoumal v rámci (včasné) žaloby proti kolaudačnímu souhlasu.
33. Lze shrnout, že žalobu proti rozhodnutí o změně stavby žalobkyně podala opožděně, a proto ji soud prvním výrokem v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.
34. Co se týče kolaudačního souhlasu, žalobkyně v žalobě tvrdila, že se s ním seznámila dne 26. 5. 2021. Žalobkyně sice k žalobě nedoložila doručenkou (přestože ji uvádí mezi přílohami), dokazováním nicméně bylo zjištěno, že žalovaný odeslal kolaudační souhlas žalobkyni už 19. 5. 2021. Žalobu proti kolaudačnímu souhlasu žalobkyně podala dne 15. 7. 2021. I kdyby jí tedy byl doručen v den odeslání, nic by to nezměnilo na tom, že podala žalobu ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. včas.
35. Soud se dále zabýval aktivní legitimací žalobkyně, tedy tím zda žalobkyně není osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Aplikaci tohoto ustanovení je třeba vyhradit pouze případům nedostatku

žalobní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh propustit do řízení ve věci, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59). Žalobkyně mimo jiné tvrdí, že je vlastnící sousedních pozemků a užívání stavby (provoz dětské skluzavky či bistra) bude narušovat její pohodu bydlení a vlastnické právo zejména hlukem a pachem. Žaloba tedy obsahuje plausibilní (smysluplná) tvrzení o zásahu kolaudačního souhlasu do žalobkyniny právní sféry a současně není zcela zjevné, že by jí nesvědčila legitimace hmotná.

36. Soud si je vědom judikatury NSS, která ve vztahu ke kolaudačnímu rozhodnutí podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, dovodila, že aktivně legitimováni k podání žaloby jsou toliko účastníci kolaudačního řízení a žalobu jiných osob (tj. v tomto případě i žalobkyně, která by – bylo-li by kolaudační řízení vedeno – nebyla jeho účastníkem, *a contrario* § 122a odst. 1 stavebního zákona) je nutno odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 8/2008 – 33). Na druhou stranu se soud i NSS již v minulosti věcně zabývaly žalobami vlastníků sousedních nemovitostí proti kolaudačním souhlasům a rozhodnutím (viz rozsudek soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 43 A 113/2018 – 196, a navazující rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2022, č. j. 3 As 3/2021 – 56; rozsudek soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 43 A 84/2018 – 122, a navazující rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, č. j. 10 As 199/2021 – 88; či rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 As 50/2021 – 83). Závěry rozsudku sp. zn. 8 As 8/2008 tedy nelze chápat paušálně a ve výjimečných případech může být právní sféra „neúčastníka“ kolaudačního řízení dotčena kolaudačním rozhodnutím či souhlasem (viz body 34 až 40 rozsudku soudu sp. zn. 43 A 113/2018). V tomto případě žalobkyně přednesla dostatečná tvrzení o zásahu do svých práv a jen na základě žaloby není jednoznačné a na první pohled zřejmé, že by žalobkyni aktivní věcná legitimace nesvědčila. Proto je třeba žalobu proti kolaudačnímu souhlasu „propustit“ do řízení ve věci.
37. Proti kolaudačnímu souhlasu právní předpisy neumožňují podání řádného opravného prostředku ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., proto žalobu ani nelze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou pro jeho nevyčerpání.
38. Žaloba splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud proto přezkoumal kolaudační souhlas, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení věci

39. Podle § 122 odst. 1 stavebního zákona kolaudační souhlas vydává na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Podle odst. 3 je-li žádost o kolaudační souhlas úplná a dokončená stavba, popřípadě část stavby schopná samostatného užívání, je v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat,

bezpečnost anebo životní prostředí, stavební úřad vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby.

40. Pokud jde o rozsah soudního přezkumu kolaudačního souhlasu, obecně platí, že územní rozhodnutí, stavební povolení a kolaudační souhlas jsou na sebe navazující (řetězíci se) správní akty (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 10 As 91/2017 – 40, bod 22), které jsou samostatně napadnutelné a přezkoumatelné ze strany správních soudů. Žalobní námítky proti územnímu rozhodnutí mají obecně své místo v žalobě proti územnímu rozhodnutí, námítky proti stavebnímu povolení v žalobě proti stavebnímu povolení a námítky směřující proti vydání kolaudačního souhlasu v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu. V žádném případě nelze připustit, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí podmíněnému předchozími rozhodnutími (zde kolaudačnímu souhlasu), byly samostatně uplatňovány a posuzovány skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o předchozích, podmiňujících rozhodnutích (tj. stavební povolení či územní rozhodnutí) či o účastenství v řízeních o nich, a tím byla prolamována koncentrace stanovená v příslušných ustanoveních stavebního zákona (viz usnesení rozšířeného senátu *Řetězení správních aktů*, bod 37).
41. K prvnímu žalobnímu bodu, jímž žalobkyně namítá, že nebyla účastníkem „*správního řízení*“ podle § 122 odst. 4 stavebního zákona, postačí jen ve stručnosti konstatovat, že kolaudační souhlas není rozhodnutím podle § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nýbrž „jiným“ úkonem podle části čtvrté tohoto zákona. Nevydává se ve správním řízení, jehož by žalobkyně mohla být účastníkem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, č. 2725/2013 Sb. NSS, body 23 a 24; na těchto závěrech nic nezměnilo ani usnesení rozšířeného senátu *Souhlasy II*, viz bod 33). Užití části druhé a třetí správního řádu (včetně ustanovení § 27 až § 38 o účastnících řízení) výslovně vylučuje § 122 odst. 4 věta třetí stavebního zákona. Ustanovení § 122 odst. 4 věta první stavebního zákona pak taxativně určuje, jakým osobám a orgánům se kolaudační souhlas doručuje. Vlastníci sousedních pozemků a staveb jako je žalobkyně, mezi ně nepatří. Žalobní bod je nedůvodný.
42. Druhým a třetím žalobním bodem, které je vhodné posoudit společně, žalobkyně v podstatě namítá, že v blízkosti jejích pozemků byly postaveny stavby dětského hřiště se skluzavkou a bistra (kavárny), které nebyly povoleny žádným rozhodnutím či opatřením stavebního úřadu (jde o „černé“ stavby), a proto ani neměl být vydán kolaudační souhlas. Tento názor je ovšem mylný.
43. Z kolaudačního souhlasu neplyne, že by jeho předmětem byla i stavba dětského hřiště či bistra (kavárny). Stavba, jejíž užívání se povoluje, je v něm vymezena tak, že se jedná o „*stavbu parku pod V. d. včetně rozvodů vody, kanalizace, elektro, závlahového systému, veřejného a slavnostního osvětlení a kamerového systému K. H., na pozemku p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF v katastrálním území X*“. Dále se v kolaudačním souhlasu odkazuje na to, že stavba byla provedena na základě územního rozhodnutí a rozhodnutí o změně stavby. Jinými slovy, předmětem kolaudačního souhlasu bylo jen to, co bylo předmětem územního rozhodnutí a rozhodnutí o změně stavby. Kolaudační souhlas tedy nepovolil užívání žádných staveb (včetně dětského hřiště či bistra, resp. kavárny), k nimž by neexistovalo územní rozhodnutí nebo rozhodnutí o změně stavby. V tomto směru tak nelze říci, že by nebyl v souladu s povolením stavby (§ 122 odst. 3 stavebního zákona). Soud podotýká, že ani z protokolu ze závěrečné kontrolní prohlídky neplyne, že by se kolaudační souhlas týkal dětského hřiště či bistra (kavárny). Naopak se v něm výslovně uvádí, že terasa ani

občerstvení na pozemku p. č. XC nebyly realizovány. Tato část stavby (terasa s nově navrženým občerstvením na pozemku p. č. XC) navíc byly předmětem územního rozhodnutí.

44. I kdyby však kolaudační souhlas zahrnoval obě namítané stavby, je třeba zdůraznit, že kolaudačním souhlasem se toliko povoluje *užívání* stavby (§ 119 odst. 1 a § 122 odst. 3 stavebního zákona). Naopak se jím nelegalizuje případné provedení stavby bez platného územního rozhodnutí, stavebního povolení či jiného rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem (viz též bod 63 rozsudku soudu sp. zn. 43 A 113/2018). Pokud by byla zkolaudována stavba, která byla provedena bez takového rozhodnutí či opatření, má žalobkyně jako vlastníka sousední nemovitosti k dispozici jiné právní prostředky své ochrany. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je provedení stavby bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním důvodem pro nařízení jejího odstranění. Judikatura NSS je jednotná v tom, že kolaudace nebrání vydání rozhodnutí o odstranění stavby a jeho následnému vymáhání (viz například rozsudky ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 – 92, a ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017 – 29). Žalobkyně tedy může své námitky ohledně provedení staveb dětského hřiště a bistra (kavárny) bez příslušného rozhodnutí či opatření uplatnit v podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud by stavební úřad takové řízení k podnětu žalobkyně nezahájil, žalobkyně se jej může domáhat i soudně za podmínek rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39 (č. 4178/2021 Sb. NSS).
45. Související námitky, že obě namítané stavby jsou zdrojem hluku či dalších imisí, které žalobkyni obtěžují, představují požární a bezpečnostní riziko či že si měl stavební úřad vyžádat závazné stanovisko krajské hygienické stanice ohledně dodržení hlukových norem, jsou irelevantní pro kolaudaci stavby. Jak již bylo výše uvedeno, jednotlivá řízení podle stavebního zákona (územní, stavební a kolaudační) na sebe sice navazují, avšak mají zcela odlišný předmět. Jedná se o věcně oddělené fáze a otázky řešené v té které fázi nelze vzájemně zaměňovat a podrobovat je přezkumu v rámci řízení, jehož předmět je odlišný. V první fázi povolování záměru, tj. při umísťování stavby do území, je povinností stavebního úřadu posoudit, zda je záměr v souladu s charakterem území, zejména s obecnými požadavky na využívání území a požadavky podle zvláštních právních předpisů (§ 90 odst. 1 písm. a) a c) stavebního zákona]. Právě v územním řízení je tedy hodnoceno, zda lze záměr umístit z hlediska požární ochrany, hlukových a dalších imisních limitů, obecně tedy jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127). V územním řízení je také prostor pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů (tj. i stanovisek orgánu ochrany veřejného zdraví či na úseku požární ochrany) a námitek vlastníků sousedních pozemků a staveb z hlediska možného dotčení jejich vlastnického práva, včetně námitek občanskoprávního charakteru (§ 89 stavebního zákona). Veškeré skutečnosti, které žalobkyně nyní namítá, jsou tedy primárně důsledkem rozhodnutí v územním řízení, nikoli kolaudačního souhlasu. Pokud takové rozhodnutí nebylo vydáno, ač mělo být (jak se žalobkyně domnívá), lze je uplatnit v případném řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. V kolaudačním řízení a postupu předcházejícím vydání kolaudačního souhlasu ale není (a nemůže být) zkoumáno umístění záměru z hlediska těchto faktorů. Žalobkyni uplatněná tvrzení o hluku, pachu a dalších imisích či požárních a bezpečnostních rizicích se mýlí s předmětem kolaudačního souhlasu, a nemohou proto ani založit její věcnou legitimaci v nynějším řízení.

46. Soud dodává, že smyslem práva uplatňovat občanskoprávní námitky proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Pokud je následně zkolaudována stavba, která vykazuje nedostatky (např. nepřipustné imise), má žalobkyně jako vlastník sousední nemovitosti k dispozici k ochraně svých vlastnických práv před tvrzenými imisemi žalobu podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku (viz opět rozsudek soudu sp. zn. 43 A 113/2018, body 46, 47 a 63 a tam citované usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02).
47. Jelikož kolaudační souhlas nepovolil užívání žádného dětského hřiště, bistra nebo kavárny, není ani opodstatněná žalobkynina dílčí námitka, že by skutečné provedení stavby ohrožovalo veřejné zdraví nebo nebyla zajištěna bezpečnost stavby z důvodu výše uvedených žalobkyní namítaných skutečností (hluk, pach, požární a bezpečnostní rizika apod.).
48. Druhý a třetí žalobní bod jsou nedůvodné.
49. Čtvrtým žalobním bodem žalobkyně namítá, že kolaudační souhlas měl obsahovat podmínky pro užívání stavby spočívající v omezení otevírací doby parku, umístění uzamykatelných bran a stanovení provozní doby vodních trysek.
50. Soud v první řadě konstatuje, že žalobkyně nepřednesla v podstatě žádná tvrzení a důkazy o tom, jak tato skutečnost zasahuje do její právní sféry. Žalobkyně opakovaně uvádí, že jí požadované podmínky jsou nutné k ochraně „veřejného“ zdraví a bezpečnosti „*nejen účastníků správního řízení, ale také ostatních občanů města*“; že „*party opilých lidí*“ ruší noční klid a představují potenciální nebezpečí v podobě výtržností; či že stanovení podmínek má zajistit „*celkovou bezpečnost všech osob*“ a ochranu práv a chráněných zájmů „*nejen účastníků správního řízení*“ a předejít zásahu do „*veřejných zájmů stavebníka*“. Tato tvrzení ovšem nijak nevztahuje k vlastní právní sféře – netvrdí tedy, jak nestanovení podmínek zasáhlo do jejích práv. Žalobkyně tu vystupuje jako univerzální dohlížitel zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů. Taková role jí ovšem nepřísluší. Žaloba podle § 65 s. ř. s. je nástrojem k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně a nikoliv přezkumu obecné zákonnosti správních rozhodnutí. Žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. se vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 31/2021 – 26). Žalobkyně tedy není aktivně věcně legitimována k uplatnění tohoto žalobního bodu.
51. I kdyby však žalobkyně aktivní věcnou legitimaci disponovala, nebyla by její námitka důvodná. Žalobkyně totiž opět zaměňuje předmět jednotlivých řízení podle stavebního zákona. Vlivy stavby, včetně vlivů na veřejné zdraví a bezpečnost (včetně potenciálního rušení nočního klidu) a jiné veřejné zájmy, jakož i imise např. v podobě hluku působeného návštěvníky parku či světelných imisí, jsou řešeny v územním řízení, a nikoliv v řízení kolaudačním. Již v té době jsou známy parametry záměru, lze proti němu vznášet námitky proti imisím, a je třeba jej posoudit z hlediska obecných požadavků na využívání území a požadavků podle zvláštních předpisů [§ 89 a § 90 odst. 1 písm. a) a c) stavebního zákona]. Stejně tak se budoucí účinky užívání stavby ověřují již v územním, popř. stavebním řízení (viz § 90 odst. 2 a § 111 odst. 2 stavebního zákona), ve kterém mohou vlastníci sousedních nemovitostí uplatnit i námitky týkající se užívání stavby (viz § 114 odst. 1 stavebního zákona). Podmínky pro užívání stavby jsou pak primárně obsaženy ve stavebním povolení [viz § 115 odst. 1 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb.,

o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu]. Už vůbec nelze v rámci kolaudačního souhlasu rozhodovat o umístění dalších částí stavby (např. uzamykatelných bran), jehož se žalobkyně domáhá. Jeho předmětem je výhradně povolení užívání stavby (§ 119 odst. 1 a § 122 odst. 3 stavebního zákona).

52. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu nenamítá, že by kolaudační souhlas nebylo možné vydat z důvodu, že by „*skutečně*“ provedení stavby nebo její užívání ohrožovalo život a veřejné zdraví nebo bezpečnost (viz doslovné znění § 122 odst. 3 stavebního zákona, jinými slovy, že by to, co bylo ve skutečnosti postaveno, neodpovídalo předchozím rozhodnutím a z toho vyplývaly vlivy stavby, které nemohly být v předcházejících řízeních posouzeny) – námitky týkající se údajného ohrožení veřejného zdraví hlukem a bezpečnosti směřují proti stavbě tak, jak byla umístěna územním rozhodnutím a rozhodnutím o změně stavby. Tyto námitky bylo možné posoudit v řízeních završených územním rozhodnutím a rozhodnutím o umístění stavby, kdy již byly známy parametry a umístění stavby a její změny. Samo osvětlení vodních trysek („*světelný smog*“), které podle žalobkyně nebylo součástí rozhodnutí o změně stavby, těžko může představovat jakékoliv relevantní ohrožení života a veřejného zdraví ve smyslu § 122 odst. 3 stavebního zákona (a žalobkyně tuto námitku ani nijak nevztahuje k vlastní osobě).
53. Soud si je vědom toho, že právě vodní trysky a rozšíření vchodových prostorů byly předmětem rozhodnutí o změně stavby, proti kterému žalobu prvním výrokem odmítl. Žalobkyně se však svou liknavostí sama připravila o možnost věcného posouzení jejích námitek proti tomuto rozhodnutí soudem.
54. Konečně, jak přiznává i sama žalobkyně, v kolaudačním souhlasu ani nelze podmínky pro užívání stavby stanovit. To je možné pouze v kolaudačním rozhodnutí (viz § 122a odst. 4 a § 18i odst. 2 a 3 vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu). Žalobkyniny námitky ohledně nesouladu skutečného stavu se stavem povoleným přitom již výše soud shledal nedůvodnými (viz zejména bod 43). Nelze tedy argumentovat, že stavební úřad měl vést kolaudační řízení a případně vydat kolaudační rozhodnutí (§ 122 odst. 5 věta první stavebního zákona). Povinnou obsahovou náležitostí kolaudačního souhlasu není ani porovnání povoleného a skutečného stavu (*a contrario* § 18i odst. 2 vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu).
55. I čtvrtý žalobní bod je nedůvodný.
56. Námitku, že vodní prvek je zcela jinou stavbou oproti původnímu záměru, a že o něm mělo být vedeno znova územní řízení, a proto ani nemohl být zkolaudován, žalobkyně uplatnila až v replice, která byla podána po uplynutí lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Jedná se o opožděný žalobní bod, k němuž nelze přihlížet (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Nad rámec však lze říci, že tato část stavby (vodní prvek) byla řádně povolena rozhodnutím o změně stavby. V tomto ohledu je tedy stavba v souladu s jejím povolením (§ 122 odst. 3 stavebního zákona).
57. Pro úplnost soud dodává, že vyjádření ohledně dřívějších nezákonných postupů stavebního úřadu obsažené v bodě 21 žaloby nemá žádnou relevanci z hlediska přezkumu kolaudačního souhlasu jakožto žalobou napadeného rozhodnutí, a soud se jím proto věcně nezabýval.

Závěr a náklady řízení

58. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu proti rozhodnutí o změně stavby prvním

výrokem odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a druhým výrokem zamítl žalobu proti kolaudačnímu souhlasu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud třetím výrokem podle § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. Ve vztahu k rozhodnutí o změně stavby nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žalobu odmítl. Pokud jde o kolaudační souhlas, soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, soud nepřiznal náhradu nákladů spočívajících zejména v nákladech na zastupování advokátem. Žalovaný není orgánem malé obce, která by zjevně nedisponovala odborným personálem nezbytným k obhajobě kolaudačního souhlasu v soudním řízení. Tato aktivita nepřesahuje běžnou úřední činnost. Běžnou úřední činnost sice můžou přesahovat náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, body 20, 21 a 29). V nyní posuzovaném případě se však o takový případ nejedná. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu